

Sygn. akt VIII U 1276/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 listopada 2018 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Dorota Stańczyk
Protokolant:	p.o. prot. sądowego Magdalena Wajda

po rozpoznaniu w dniu 27 listopada 2018 roku w Lublinie

sprawy S. U.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

o prawo do renty

na skutek odwołania S. U.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

z dnia 9 marca 2017 roku znak (...)

zmienia zaskarżoną decyzję i ustala S. U. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 11 lutego 2017 roku do dnia 30 listopada 2019 roku.

Sygn. akt VIII U 1276/17

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 9 marca 2017 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. odmówił S. U. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu swego stanowiska organ rentowy powołał się na dyspozycję art. 57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (obecnie t.j. Dz. U. 2018, poz. 1280 ze zm.) wskazując, że zgodnie z orzeczeniem Komisji Lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 1 marca 2017 roku wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy (decyzja k. 46 akt ZUS).

Odwołanie od powyższej decyzji złożył S. U.. Domagał się jej zmiany poprzez przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Wskazał, że jego obecny stan zdrowia sprowadza niezdolność do pracy z uwagi na schorzenia neurologiczne i psychiatryczne (odwołanie k. 3-5 a.s.).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podnosząc argumenty leżące u podstaw wydania decyzji (odpowiedź na odwołanie k. 8 a.s.).

W toku postępowania strony podtrzymały swoje stanowiska w prezentowane w sprawie.

Sąd Okręgowy w Lublinie ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca S. U. urodził się w dniu (...). Ubezpieczony ma wykształcenie zawodowe, pracował w wyuczonym zawodzie jako masaż- bojowiec (wywiad zawodowy- akta ZUS, okoliczność niekwestionowana).

W dniu 27 grudnia 2016 roku S. U. złożył wniosek o ustalenie prawa do renty (wniosek k. 1-3 akt ZUS).

Orzeczeniem z dnia 9 lutego 2017 roku Lekarz Orzecznik Zakładu Ubezpieczeń Społecznych uznał wnioskodawcę za zdolnego do pracy. Na skutek zgłoszonego sprzeciwu, sprawa została skierowana do Komisji Lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, która orzeczeniem z dnia 1 marca 2017 roku uznała, że wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy.

Na podstawie powyższego orzeczenia organ rentowy wydał zaskarżoną w niniejszym postępowaniu decyzję (decyzja k. 46 akt ZUS).

Biegli specjaliści z zakresu neurologii i diabetologii rozpoznali u wnioskodawcy (...)i wskazali konieczność wywołania opinii biegłego psychiatry i psychologa (opinia k. 25-26 a.s.).

W opinii sporządzonej w dniu 7 listopada 2017 roku biegły psychiatra rozpoznał u wnioskodawcy (...)w przebiegu (...)?, (...) Uznał badanego za częściowo niezdolnego do pracy od 11 lutego 2017 roku, to jest od daty zdiagnozowania(...) do dnia 30 listopada 2019 roku. Biegły wskazał, że w aktualnym badaniu psychiatrycznym klinicznym oraz w badaniach psychologicznych zawartych w aktach sprawy (...) Ponadto stwierdzono u opiniowanego (...) (...) (potwierzonego w badaniach (...) (w każdej dziedzinie życia - także w aspekcie wykonywania przez niego pracy zawodowej) (opinia k. 41 a.s.).

Biegły psycholog rozpoznał globalne funkcjonowanie poznawcze w (...)w (...), (...) w (...), które mają wpływ na (...) (opinia k. 83 a.s.).

Biegli neurolog oraz diabetolog rozpoznali u wnioskodawcy (...)Uznali wnioskodawcę za częściowo niezdolnego do pracy od 11 lutego 2017 roku do 30 listopada 2019 roku.

W uzasadnieniu biegły diabetolog wskazał, że rozpoznana (...)co nie uzasadnia uznania opiniowanego za niezdolnego do pracy. Rozpoznany (...) opiniowany nie jest w stanie wykonywać swojej pracy zawodowej (nie wie jak wykonywać poszczególne czynności).

Według relacji żony, która przybyła na badanie jako opiekun, opiniowany ma problemy z wykonywaniem zakupów, gubi się po wyjściu z domu, ma duże problemy w codziennym funkcjonowaniu, nie jest w stanie załatwić żadnych spraw urzędowych, jest całkowicie zależny od otoczenia. Dodatkowym problemem są(...)

Wskazali, że wnioskodawca leczy się z powodu (...)Dlatego w badaniach obrazowych oprócz nasilonych zaników zwłaszcza w zakresie(...)

W opinii biegłego neurologa opiniowany prócz (...)nie ma innych nieprawidłowości w badaniu neurologicznym, dlatego pełną ocenę zdolności opiniowanego do pracy uzależnił od wnikliwego badania przez biegłego psychiatrę i psychologa.

Zgodnie z oceną biegłego psychiatry, biegły neurolog orzekł częściową niezdolność do pracy od daty (...) to jest od 11 lutego 2017 roku do dnia 30 listopada 2019 roku.

Biegły neurolog wskazał, że wiele schorzeń neurologicznych (...). Dlatego nie można czasami rozgraniczyć kompetencji w ocenie niektórych schorzeń neurologicznych do stricte neurologicznych czy stricte psychiatrycznych czy psychologicznych

(...)

Badanie przedmiotowe przy (...). Informacje na temat aktywności pacjenta i zdolności do samoobsługi należy uzyskać również z alternatywnych źródeł (opinia k. 53-54 a.s., opinia uzupełniająca k. 79-81 a.s., k. 106-109 a.s.).

Powyższy stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd Okręgowy ustalił na podstawie wyżej wskazanych dowodach, które uznał za przekonujące i wiarygodne. Sąd w całości podzielił w całości wnioski płynące z opinii biegłych lekarzy sądowych, które zostały wywołane w sprawie. Były one logiczne i przekonująco uzasadnione z powołaniem argumentacji medycznej. Wskazać należy, że zostały sporządzone przez lekarzy specjalistów z zakresu schorzeń występujących u wnioskodawcy, w oparciu o szczegółową analizę danych z akt sprawy, dokumentację medyczną zawartą w aktach rentowych i dołączoną w toku procesu przez wnioskodawcę. Przedstawione argumenty medyczne przekonują, jeśli zważy się, iż znajdują oparcie w dowodach leczenia, dokumentacji medycznej, wywiadzie i badaniu klinicznym odwołującego. Biegli psychiatra, psycholog oraz neurolog odnieśli się do stanu zdrowia ubezpieczonego sygnalizując, że występujące u niego schorzenia z zakresu ich dziedzin sprządzają niezdolność do pracy w rozumieniu rentowym. Wszystkie opinie były przy tym jednoznaczne i prowadziły do tych samych wniosków.

Cały przebieg leczenia wnioskodawcy był w polu widzenia biegłych, którzy rzetelnie ocenili jego stan zdrowia. Mając powyższe na uwadze Sąd uznał, że nie zachodziła podstawa do dalszego prowadzenia postępowania dowodowego, w szczególności poprzez wywołanie kolejnej opinii biegłych sądowych.

Sąd Okręgowy nie tracił również z pola widzenia okoliczności, że w sprawie o prawo do renty dowód z opinii biegłego jest dowodem głównym. Należy również wskazać, że Sąd ma obowiązek zasięgnięcia kolejnej opinii biegłych w sytuacji, gdy dotychczasowa opinia budzi istotne i niedające się usunąć wątpliwości. Nie można więc przyjmować, że Sąd obowiązany jest dopuścić dowód z kolejnych biegłych w każdym wypadku, gdy złożona opinia jest dla strony niekorzystna. Potrzeba powołania innego biegłego powinna bowiem wynikać z okoliczności sprawy, jeśli opinie wydane dotychczas do sprawy zawierają istotne braki, względnie też nie wyjaśniają istotnych okoliczności (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 października 1998 roku, II UKN 248/98, OSNP 1999, nr 20, poz. 666; z dnia 2 czerwca 1998 roku, II UKN 88/98, OSNP 1999, Nr 11, poz. 373).

Postępowanie dowodowe przeprowadzone w sprawie wykazało tym samym, iż orzeczenia Lekarza Orzecznika i Komisji Lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych nie były trafne.

Dokumentacja medyczna, zgromadzona w sprawie zasługiwała na obdarzenie w pełni wiarą, bowiem były to dokumenty sporządzone przez poszczególne placówki medyczne odzwierciedlające przebieg procesu leczenia i wyniki badań specjalistycznych. Dokumentacja ta nie była także kwestionowana przez strony.

Sąd Okręgowy w Lublinie zważył, co następuje:

Odwołanie S. U. jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie wskazać należy, iż zgodnie z treścią art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2018 roku, poz. 1280 ze zm. zwanej dalej ustawą emerytalną) niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu, przy czym – częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Dla stwierdzenia niezdolności do pracy konieczne jest stwierdzenie utraty możliwości wykonywania pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu, przy braku rokowania odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Zatem o niezdolności nie przesądza wyłącznie ocena medyczna stwierdzająca występowanie określonych jednostek chorobowych i ich wpływ na funkcjonowanie organizmu człowieka, tylko decydujące znacznie ma ocena prawna dokonana w oparciu o okoliczności natury medycznej i okoliczności innej natury, w tym zwłaszcza poziom kwalifikacji ubezpieczonego, możliwości zarobkowania w zakresie tych kwalifikacji, możliwości wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość

przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 lipca 2012 roku, II UK 336/11, LEX nr 1219508).

W ocenie niezdolności do pracy dla celów rentowych istotne pozostają nie tylko formalne, ale przede wszystkim rzeczywiste kwalifikacje ubezpieczonego, z uwagi na to, że pojęcie niezdolności należy wyklądać przez pryzmat wiedzy i umiejętności ubezpieczonego, których możliwość wykorzystania uległa deprecjacji na skutek zaistniałych ograniczeń sprawności organizmu. Innymi słowy, chodzi o zdolność, a więc potencjalną możliwość wykonywania zatrudnienia przy uwzględnieniu stopnia naruszenia sprawności organizmu, możliwość przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji oraz celowość przekwalifikowania zawodowego z uwagi na rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 grudnia 2014 roku, I UK 159/14, LEX nr 1598678).

W rozpoznawanej sprawie, w świetle wniosków płynących z opinii biegłych z zakresu psychiatrii, psychologii oraz neurologii, odwołujący jest częściowo niezdolny do wykonywania dotychczasowego zatrudnienia, zgodnie z poziomem posiadanych kwalifikacji, wykształcenia, wieku i predyspozycji psychofizycznych. Ocena stanu zdrowia dokonana przez biegłych z analizą poziomu kwalifikacji zawodowych uzasadniała uznanie, iż stan zdrowia odwołującego spowoduje częściową niezdolność do pracy do dnia od dnia 11 lutego 2017 roku do 30 listopada 2019 roku, zgodnie z wywołaną opinią biegłych.

Z tych względów i na podstawie powołanych przepisów oraz art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., Sąd Okręgowy w Lublinie orzekł jak w sentencji wyroku.